

Luokkataistelu Ilman Luokkavihaa

(Kirj. nimimerkki T. T. Suomen Työläisnuorison Joululehteen v. 1923).

‘S E HÄN on mahdotonta. Eihän voi olla taistelua ilman vihaa, eihän voi olla vihaamatta vastustajaansa. Luokkavihaan on luokkataistelun ehto, ilman luokkavihaa ei voi olla luokkataisteluakaan, siis — eläköön luokkaviha.’

Näin väittävät monetkin puheen tullessa tästä asiasta. Varsinkin nuorisopiireissä on tällä luokkavihan opilla ollut lukuisimmat ja kiihkeimmät kannattajansa. Heidän mielestään se on ollut aivan kuin jonkinlainen ”jyrkän ja leppymättömän luokkataistelun” patenttimerkki. Kaikki mikä ei kannata tätä luokkavihan leimaa, on ollut muka epäilyttävää ja ala-arvoista.

Kun tällainen luokkavihaa saarnaava ja ihailtava suunta on luokkataistelulle vahingollista ja sitä heikentävää, niin on aihetta ottaa se lähemmin tarkasteltavaksi.

Viha on voimakas, kuluttava intohimo. Mitä voimakkaampi ja tulisempi se on, sitä kuluttavampi se on. Viha sokaisee, kuten — rakkauskin.

Koko elämä on taistelua. Mutta tämän taistelun perustana ei ole viha, vaan etujen ristiriitaisuus, kilpailu ravintopalasta tai ravintopaikasta, niin ihmisten ja eläinten kuin kasvienkin kesken vallitsee sama taistelu ja kilpailu. Se on elämän ja kehityksen laki. Taistelu saattaa synnyttää vihan ja usein sen tekeekin, mutta se ei ole kuitenkaan taistelun aihe. Missä ei ole etujen ristiriitaa, siellä ei ole taisteluaakaan.

Välttämätöntä pahaa vastustetaan, sitä vastaan täytyy taistella, kuten maanviljelijä taistelee hallaa, rikkaruohoja ja liiallista märkyyttä vastaan, kuten merimies taistelee myrskyä vastaan, kuten taistellaan ukkosen tuhotöitä, sairauksia ja tulipaloja vastaan, mutta ei se sentään edellytä vihaa, eikä julminkaan viha sellaista taistelua edistäisi tai helpottaisi. Kapitalistinen järjestelmä kannattajineen on vielä nykyoloissa sellainen välttämätön paha, jota vastaan työväenluokan täytyy taistella ei ainoastaan oman etunsa vaan myöskin koko yhteiskunnan terveen kehityksen takia, mutta ei sii-

näkään auta viha, vaan kylmää, tervettä järkeä — ei vihan sokaisemaa! — ja sitkeätä uurastusta siinä tarvitaan, aivan samaten kuin taistelussa hallaa tai rikkaruohoja vastaan.

Luokkavihaa tavataan niin työväestön kuin porvaristonkin keskuudessa. Vuoden 1918 tapahtumat selvästi osoittivat, miten raivokkaaksi se saattaa kehittyä kumpaisellakin puolella. Tarkoituksemme ei ole kuitenkaan käsitellä porvariston luokkavihaa työväkeä kohtaan, se ei meitä vahingoita, eikä meidän äänemme sinne kuuluakaan, mutta työväen täytyy pyrkiä vapautumaan omasta luokkavihastaan sen hämmäntävän ja sokaisevan vaikutuksen vuoksi. Siitähän kehittyi kehittymättömmissä joukoissa tuo tuttu, mutta perin väärä ja vahingoittava ajatus, että kaikki mikä vahingoittaa porvaristoa, se hyödyttää työväkeä. Sellaisista harhakäsityksistä täytyy vapautua, sillä ne saattavat helposti johtaa vahingollisiin tekoihin ja menetyksiin.

Luokkavihaan yhtyy usein käsitys, että porvarit ovat pahoja, sydämettömiä ihmisiä, jotka tahallaan kiusaavat köyhiä ja ilkeyksissään riistävät niin paljon kuin suinkin työläisten työn tuloksia. Porvarit muka voisivat, jos vaan tahtoisivat, tyytyä itse vähempään ja antaa työläisilleen enemmän. Näin puhuu ja ajattelee ainoastaan luokkavaistonsa varassa oleva työläinen, joka ei vielä käsitä yhteiskunnallisen kehityksen lakeja, eikä myöskään kapitalistisen tuotantojärjestelmän historiallista välttämättömyyttä. Tämä harhakäsitys muuttuu sikäli kuin luokkavaisto tietoisuuden lukemisen ja käytännöllisen kokemuksen avulla kehittyi luokkatietoisuudeksi, johon sisältyy käsitys ei ainoastaan luokkien vastakkaisista eduista, vaan myöskin luokkien synnystä ja luokkataistelun merkityksestä historiallisena kehityksen vauhti-työväen ja vieläpä koko yhteiskuntarakenteesta. Luokkatietoisuus edellyttää ainakin jonkinlaista alkeellista taloudellista historian käsitystä. Vasta sen perusteella alkaa ymmärtää taloudellisen kehityksen suuntaviivoja ja miten jonkin luokan yhteiskunnallinen asema, sen suhde vallit-

sevaan tuotantojärjestelmään, määrää myöskin sen luokan keskuudessa vallitsevat oikeus- ja siveellisyyksikäsitteet ja koko elämän ja tahdon suunnan. Siltähän johtuu, että kapitalistiluokan kalkki elämän käsitykset ovat kokonaan toisenlaiset, usein vastakkaiset, kuin työväenluokan. Etujen vastakkaisuus synnyttää käsityksen vastakkaisuuden.

Suden käsitykset luonnollisista oikeuksista ovat toisenlaiset kuin lampaan, eikä susi sentähden ole "paha", että se syö lampaan. Kun on sudeksi syntynyt, niin täytyy sutena ja suden luonnon mukaisesti elää. Porvariluokasta syntynyt ja siihen kuuluva saa pienestä pitäen melkein kalkista asioista, siis koko elämästä, toisenlaisen käsityksen kuin työläisluokkaan kuuluvalla on. Niillähän kalkista asioista on "oikeat" käsitykset, työläisillä sitä vastoin "väärät" ja "harhaanjohdetut".

Tavallistahan sitäpaitsi on, että jos joku työläinen jonkin onnenpotkaisun kautta "kohoaa" porvariluokkaiseen taloudelliseen asemaan, niin hänen mielipiteissään, oikeuskäsityksissään ja harrastuksissaan tapahtuu vastaava muutos. Ne muodostuvat hänen muuttuneen luokkasemansa, s.o., hänen etujensa mukaisiksi. Ihminen ei yleensä ole vastuunalainen käsityksistään. Ne muodostuvat hänen ympäristönsä ja olosuhteittensa mukaisiksi. Työväen maailmankatsomus muuttuu "oikeaksi" vasta sen päästyä valta-asemaan.

Kapitalisti syntyy riistämään toisten työn tuloksia. Se on hänen perustuslakien takama "oikeutensa". Ja riistää hänen täytyy, jos aikoo luokkansa jäsenenä säilyä. Eikä hänelle riitä ainoastaan hänen entiset rikkautensa, vaan hänen täytyy välttämättömästi edelleenkin rikastua, yhä vaan rikastua, sillä toisetkin hänen luokkatoverinsa yhä vain rikastuvat. Jos hän lakkaisi rikastumasta, niin hän "köyhtyisi" — verrattuna toisiin tovereihinsa ja yleiseen rikkauksien lisääntymiseen. Hän saattaa olla oikeamielinen, helläsydäminen, uskonnollinen ja mitä kaunista tahansa, mutta hän ei voi maksaa parempaa palkkaa kuin toisetkaan, eikä suostua mihinkään työläisten vaatimuksiin, vaikkapa pitäisi niitä oikeutetuinkin. Hän itsekkin on kapitalistisen kilpailujärjestelmän uhri. Sorra tai sorru! Syö tai tule syödyksi! Jos sinä, nuori, katkeruutta ja luokkavihaa

täynnä oleva työläistoverini olisit syntynyt kapitalistiksi, niin samassa asemassa ollen ajattelisit ja menettelisit samalla tavalla. Poikkeukset ovat niin äärettömän harvinaisia, harvinaisempra kuin kaksipäiset vasikat.

Jyrkinkään luokkaviha ei voi tätä aslaintilaa muuttaa tai parantaa, ei sittenkään vaikka "viimeinen kruunupää hirtettäisiin viimeisen papin suoliin," kuten eräs jyrkkyyden tunnuslause vaatii, jollei tuotantotapaa saada muuttamaan toisenlaiseksi, sellaiseksi kuin sosialistinen ohjelma edellyttää, jolloin itse luokat ja luokkajako häviävät, häviävät etujen ristiriidat ja niiden mukana erilaiset oikeuskäsitteetkin. Ja siihen päämäärään me pääsemme sikäli kuin työväenluokan sivistykselliset ja siveelliset voimat lisääntyvät ja kasvavat niin suuriksi, että se pystyy yhteiskunnallisen vallan valloittamaan ja koko yhteiskunnallisen elämän järjestämään.

Mutta tässä työväenluokan yhteiskunnallisessa itsekasvatustyössä ei luokkavihasta ole mitään hyötyä, päinvastoin vahinkoa. Riistojärjestelmää ja sen synnyttämää sortoa, vääryyttä ja kurjuutta saattaa vihata, mutta ei sen kummemmin kuin uudisviljelijä peltojensa ääriellä olevaa hallaa syytävää suota, jonka tuhoisaa vaikutusta voi vastustaa ainoastaan sitä kivaamalla. Ei syöpäläisetkään tappamalla häviä, täytyy hävittää likaisuus, joka niitä synnyttää.

Viha yksityistä kapitalistia tai "pomoa" kohtaan jonka puolelta on ehkä saanut kärsiä mieskohtaista vainoa tai vääryyttä, on luonnollinen asia, kuten viha ehkä jotakin omaa luokkatoveriakin kohtaan. Sillä ei ole luokkavihan kanssa mitään tekemistä. Luokkavihalla tarkoitetaan vihaa koko porvaristoa tahi ainakin kaikkia kapitalisteja vastaan ja halua vahingoittaa niitä kalkkia yksitellen ja yhteisesti, vaikkapa siitä ei hyödy itse eikä kukaan toinenkaan. Sellainen älytön viha on suurin rasisitus itse vihaajalle, se sokaisee ja se turmelee luonteeseen, se johtaa helposti väärille urille, se ehkäisee ja lamauttaa sitä siveellistä itsekasvatustyötä, alistumista järjestykseen ja kuriin, mikä on työväenluokan voiton välttämätön ehto.

Ken ymmärtää, hän ei vihaa, vaan työskentelee sitä pontevammin pahan lähteiden tukkimiseksi.

(Kulloinkin hallitsevassa asemassa

oleva luokka on toistaiseksi pitänyt huolen siitä, että vihan tuli on kytenyt jatkuvasti hallittavien keskuudessa. Silloin tällöin on se leimahtanut ilmi liekkeihin siellä ja täällä olosuhteitten pakottamana. Tämä tapahtumain sarja tulee to-

dennäköisesti kertautumaan tuon tuostakin siihen saakka, kunnes palkkatyöläiset järjestyvät niin tehoisesti, että he tulevat kykeneviksi poistamaan palkkajärjestelmän ja hävittämään luokkayhteiskunnan. — Toim.)

Kahdet Kasvot

Kirj. George Blad

Hän katsoopi kohti ja virnistää,
iva viekkaus — huulilla hymy.
Ihan toden usein himmentää,
saman katseen kanhea lymy.
Joukot kun jäävät selkensä taa,
niin ilkeän naurun hän nauraa.
Ja kummasti kun pöllö tuijottaa,
ohi kulkevaa ryysyjistä laumaa.

Ohi kulkevat huokaa kummissaan,
mikä toden ois' oikea puoli.
Mitä varten joukot kulkeissaan,
tuon tylyn katseen tähden kuoli.
Mitä hittoa hän katsahtaa,
tuoll' naamalla kahdella lailla.
Toisella puolen hymy leimuaa,
toinen puoli kuin järkeä vailla.

Kuka kaiken tuon sen ymmärtää,
tylyn — hempeän katseen kumman.
Ken kaiken salan sen käsittää,
tuon katseen tuikean sen tumman.
Kuka naamaan tohtii katsahtaa,
rehti mielin ja miehen tapaan.
Koska tarvitsis kieroön tuijottaa,
samaa naamaan nyt olkansa takaa.

Aniharvat myös katseen käsittää,
ja mitä varten se kieroo heille;
ja miksi sen pinta pinnistää,
ain' monin tavoin turmaa teille.
Miks' ruho tuo laiska läskinen,
ei tosi työhön koskaan taivu.
Eikä koskaan myös nälkään nääntyen,
hän orjaksi työn vaivoihin vaivu.

Ei! Koska korskan valta määräälee,
vielä miljoonat miekkojen alle.
Koska loinen lymyy — mässäilee,
niin laumat jäävät leipää vaille.
Yhä täällä on myöskin riemua,
niillä, joill' on nuo kasvot kummat.
Kansa kärsii nälkää ja surua,
koska aivot on ahtaat ja tummat.

Kun näkisit miten püleskelee,
noissa kasvoissa ryöstö ja kauhu.
Tietäisit sen mitä tarjoilee,
tuon syötetyn mammon mauru.
Niin tietäisit paljon enemmän,
kuin uneksia taisit koskaan.
Tietäisit syyn yhä syvemmän,
ihan nousisit kasvoja vastaan.

Tuon toisen puolen mikä hymyilee,
siltä vaatisit totuuden julki.
Toisen puolen joka väijyylee,
sille surman lakeja tulki.
Jo nouse kiroja kostamaan,
käyös kukistamaan hurtat — rosvot.
Käyös valtaan itses' jo nostamaan,
sekä poistamaan nuo kahdet kasvot.